

Arrest

nr. 228 629 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker en zijn advocaat C. DETHIER *loco* advocaat J. WOLSEY, van advocaat C. DETHIER, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor tweede verzoekster, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 28 oktober 2018 België binnen in het bezit van hun identiteitskaart en verzoeken op 13 november 2018 om internationale bescherming. Op 27 maart 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een UNRWA geregistreerde Palestijns vluchteling, bent u een soennitisch Arabier en bent u op 17 november 1989 geboren in Saida in Libanon. U bent opgegroeid in het Burj al Shamali vluchtelingenkamp en bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. U bent na uw schoolperiode beginnen te werken, eerst in de bouw en landbouw en later ook in de winkel die u samen met uw familie begon uit te baten vanaf 2012. Het betrof een winkel waar horecamateriaal werd verkocht en allerlei plastic handelswaren. In 2013 huwde u met S. F. (...). Jullie hebben samen één zoontje, B. (...) die nu ongeveer vier jaar oud is.

Op 6 augustus 2017 vond er in de nabijheid van uw winkel een ruzie plaats tussen twee groepen mensen. Deze ruzie escaleerde tot er op een gegeven moment een dodelijk slachtoffer viel. Naar aanleiding van dit voorval werden de volgende dag beelden opgevraagd van uw bewakingscamera. U zou deze beelden hebben bezorgd maar ook een bewijs hebben gevraagd dat u deze op hun uitdrukkelijk verzoek diende te bezorgen. Diezelfde avond werd plots uw winkel beschoten. Een vriend van u, een zekere N. a. S. (...), zou u die nacht zijn komen verwittigen over wat er gebeurd was. Hij zou u aangeraden hebben aangifte te doen van deze beschieting en vervolgens uw woonplaats te verlaten en onder te duiken. Hij maakte u duidelijk dat deze beschieting als een waarschuwing diende gezien te worden. Er zouden immers geruchten hebben gecirculeerd dat u de beelden van de bewakingscamera's had doorgegeven aan de autoriteiten. De volgende dag zou u 's morgens uw echtgenote hebben gezegd dat u naar uw werk vertrok. U zou hierop bij het veiligheidscomité een aangifte hebben gedaan van de beschieting. Toen u ongeveer een uur later terug thuis was, zou u uw echtgenote hebben gezegd dat jullie weg moesten uit het huis. Jullie zouden naar het huis van uw oom zijn getrokken die in de stad Barja woonde. Het is pas hier dat u uw echtgenote op de hoogte bracht van wat er precies gebeurd was en waarom jullie hals over kop dienden te vluchten. Jullie zouden vervolgens ongeveer één jaar hebben verbleven in het huis van uw oom in Barja. In november 2017 zou u hebben vernomen dat de dader van de moord was veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar.

Op 17 oktober 2018 reisde u samen met uw echtgenote en jullie zoontje legaal het land uit en vervolgens reisden jullie via Addis Abeba en Brazilië naar Bolivia, waar jullie een viertal nachten verbleven. Vervolgens reisden jullie terug via Brazilië naar Spanje. In Spanje verlieten jullie de luchthaven en van hieruit reisden jullie via Frankrijk illegaal verder tot in België, waar jullie op 27 oktober 2018 aankwamen. Op 13 november 2018 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw UNRWA kaart, enkele medische attesten van uw zoontje B. (...), enkele medische attesten van uzelf, tenslotte nog enkele politiedocumenten in verband met de moord die in de nabijheid van uw winkel was gebeurd en in verband met de beschieting die op uw winkel zou hebben plaatsgevonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het

mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U legde een aantal verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnen. Verder zijn er enkele opvallende tegenstrijdige verklaringen tussen uzelf en uw echtgenote. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen verder jullie beider geloofwaardigheid.

Vooreerst verklaarde u dat er 's morgens vroeg op 6 augustus 2017 een gevecht plaatsvond in de nabijheid van uw winkel. Die ochtend werd de moord gepleegd. De volgende dag overhandigde u de bewakingsbeelden aan de autoriteiten en later diezelfde avond werd uw winkel beschoten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 17-18). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u evenwel dat de moord op 6 augustus omstreeks 17.00 uur plaatsvond. U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen. U antwoordde hierop dat het gevecht 's morgens vroeg was begonnen en dat het uiteindelijk pas rond 17.00 uur 's avonds was uitgemond in een moord (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 32-35). Dit is evenwel in strijd met uw eerdere verklaring dat de moord al 's ochtends plaats vond. Bovendien is het evenzeer opmerkelijk dat de autoriteiten niet zouden hebben ingegrepen als er zich werkelijk gedurende de hele dag gevechten zouden hebben voorgedaan tussen twee families. U werd op dit laatste gewezen. U antwoordde dat de veiligheidscomités bij dergelijke conflicten tussen machtige families niet durven op te treden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 32-36). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen, temeer daar ook uit uw verklaringen blijkt dat de Libanese autoriteiten heel efficiënt en doortastend hebben opgetreden naar aanleiding van deze moord, aangezien deze enkele maanden later reeds leidde tot een veroordeling van de dader tot een gevangenisstraf van zeven jaar.

Evenzeer opmerkelijk in dit verband is dat u weliswaar directe getuige zou zijn geweest van het gevecht en van de moord, maar dat u desondanks niet zou zijn verhoord om uw verklaringen af te nemen in dit verband. U lichtte toe dat er heel veel getuigen waren gelet op het grote aantal aanwezige voetgangers en burgers (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 117). Deze uitleg kan niet overtuigen. Volgens uw verklaringen is men bij u persoonlijk komen aankloppen om de beelden van uw bewakingscamera op te vragen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat men niet naar uw getuigenis zou hebben gevraagd wanneer bleek dat u alles heeft zien gebeuren.

Vervolgens legden jullie flagrant tegenstrijdige verklaringen af in verband met de vraag wanneer u uw echtgenote op de hoogte bracht van het incident waarbij uw winkel werd beschoten. Uzelf verklaarde dat een vriend u die nacht is komen verwittigen over hetgeen er was gebeurd. Uw echtgenote zou niets gemerkt hebben van het bezoek van deze vriend aangezien zij aan het slapen was. De volgende dag in de morgen zou u aangifte hebben gedaan van het incident maar tegen uw echtgenote zou u gezegd hebben dat u naar uw werk vertrok. Toen u korte tijd later terugkwam, zou u uw echtgenote hebben gezegd dat jullie dienden te vluchten. U zou nog steeds niets gezegd hebben tegen uw echtgenote omdat u haar niet onnodig ongerust wilde maken. Toen uw echtgenote onderweg in de bus vroeg naar de reden voor jullie plotse vertrek zou u nog steeds niets gezegd hebben tegen haar omdat u vreesde dat ze anders onderweg zou instorten, zo stelt u (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 120-144). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij de volgende ochtend al meteen door u op de hoogte was gebracht van het nieuws van de beschieting van uw winkel. Zij verklaarde eveneens op de hoogte te zijn geweest dat u aangifte was gaan doen van dit incident bij het lokaal politiekantoor. Dit is hoogst opmerkelijk. Uw echtgenote werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdige verklaringen. Zij ontkende evenwel dat ze pas op de hoogte gebracht was van het incident in verband met de winkel toen

jullie al in Barja waren aangekomen (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 35-52). Deze flagrant tegenstrijdige verklaringen ondermijnen in sterke mate jullie beider geloofwaardigheid.

U verklaarde verder aangifte te hebben gedaan van de beschieting van uw winkel. Ter staving hiervan legde u een kopie voor van deze aangifte. Afgezien van het feit dat het hier slechts een kopie betreft, rijst de vraag hoe het mogelijk is geweest dat u in deze aangifte al kon verwijzen naar de vaststelling van de omvang van de door u opgelopen schade aan de winkel door een medewerker van het volkscomité, gelet op het feit dat het schietincident zich de avond ervoor had voorgedaan en uzelf in de vroege ochtend hiervan aangifte deed. Wanneer precies de medewerker van het volkscomité dan zou hebben opgetreden, is allerm minst duidelijk. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

Een andere opmerkelijke vaststelling in dit verband is dat er nergens in de gerechtelijke documenten een verband gelegd wordt tussen enerzijds het doorgeven van de camerabeelden aan de autoriteiten en anderzijds het incident waarbij uw winkel zou zijn beschoten. Nochtans verklaarde u zelf tijdens het persoonlijke onderhoud dat dit verband er wel degelijk is (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 17 en vragen 38-40). Het is dan ook onbegrijpelijk dat u heeft nagelaten dit uitdrukkelijk te vermelden toen u aangifte deed van dit schietincident bij het veiligheidscomité (zie vertaling gerechtelijke stukken en aangifte: persoonlijk onderhoud, vragen 20, 27 en 31). U werd gevraagd of u zeker wist dat er een verband was tussen het vrijgeven van de camerabeelden en het schietincident op huis. U verklaarde dat het niet louter op een vermoeden van u was gebaseerd. U had immers in het kamp geruchten opgevangen dat men u in de benen zou schieten als u uw winkel opnieuw zou openen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 39-40). Zoals gezegd, is het dan onbegrijpelijk dat u dit verband niet hebt laten optekenen in de aangifte van dit schietincident.

Omwille van bovenstaande redenen kan aan de door u aangehaalde problemen geen geloof worden gehecht.

In de mate dat u verwijst naar de medische problemen van uzelf en van jullie zoontje (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 1-13), dient te worden opgemerkt dat deze motieven geen uitstaans hebben met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. Voor dergelijke elementen dient u de geëigende procedure van de medische regularisatie te volgen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Shamali erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten of niet-overheidsactoren. In casu blijkt voorts dat u school heeft gelopen, meer bepaald in UNRWA scholen, en dit tot het derde middelbaar (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 58-62); dat u na uw lager middelbaar bent beginnen te werken op het landbouwbedrijf van uw familie en later in de bouw; dat u samen met uw vader vanaf 2012 een voedingswinkel uitbaatte dewelke u tot uw vlucht uit Libanon bent blijven uitbaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 71-75); dat u met deze winkel ongeveer 400 dollar per maand verdiende (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 80); dat u eigenaar was van een eigen huis dat u had laten bouwen op een stuk grond dat uw vader u had geschonken (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 81), dat u voor dit huis bij de verkoop slechts 12 000 dollar had bekomen omdat u op een snelle verkoop had aangestuurd (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 84); dat u toegang had tot medische zorgen verstrekt door UNRWA, maar dat u vond dat deze zorgen tekort schoten, zeker als het aankwam op operaties of de zorgen voor een ernstige ziekte aangezien volgens u de hulp van UNRWA zich slechts beperkte tot een terugbetaling van slechts 10 % van de totale kosten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 86). In verband met een hartoperatie voor uw vader gaf u aan dat 30 % van de kosten werden terugbetaald door UNRWA en 20 % door Fatah. De rest van de kosten zouden jullie hebben kunnen financieren door hulp van vrienden en kennissen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 96 en 97). Verder blijkt dat u geregeld een beroep kon doen op uw vader om in uw levensonderhoud te voorzien, waaruit blijkt dat er enige financiële marge bestond (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 92), en dat u de 12.000 dollar voor jullie reis naar België voor uzelf, uw echtgenote en jullie kind heeft kunnen financieren (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 85). Uit bovenstaande blijkt dat u wel degelijk in uw levensonderhoud kon voorzien en dat u zelfs een beroep kon doen op de medische bijstand van UNRWA voor uw medische problemen en die van jullie zoontje; dat deze medische bijstand, althans volgens uw verklaringen niet afdoende was, kan u niet staven aan de hand van de nodige stukken.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien

aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al- Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw familieleden. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De overige documenten betreffen kopies van gerechtelijke documenten. Kopies van documenten van documenten hebben evenwel slechts een beperkte bewijswaarde aangezien de authenticiteit van de originelen niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen enkel weerhouden worden in geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchteling, bent u een soennitisch Arabische vrouw en bent u op 17 maart 1993 geboren en getogen in Burj al Shamali. U bent tot uw zestiende naar school gegaan en hierna heeft u een opleiding als schoonheidsspecialiste

gevolgd. In 2013 huwde u met D. I. (...). Jullie hebben samen één zoontje, B. (...), die nu ongeveer vier jaar oud is.

Op 6 augustus 2017 vond er in de nabijheid van de winkel die uw echtgenoot uitbaatte een ruzie plaats tussen twee groepen mensen. Deze ruzie escaleerde tot er een moord werd gepleegd. Naar aanleiding van deze moord werden de volgende dag de beelden opgevraagd van de bewakingscamera van de winkel van uw echtgenoot. Hij zou deze beelden hebben bezorgd maar ook een bewijs hebben gevraagd dat hij deze op hun uitdrukkelijk verzoek diende te bezorgen. Diezelfde avond nog werd de winkel van uw echtgenoot beschoten. Een vriend van hem, een zekere N. a. S. (...), zou hem die nacht hebben komen verwittigen over wat er gebeurd was. Hij zou uw echtgenoot aangeraden hebben aangifte te doen van deze beschieting en vervolgens het vluchtelingenkamp te verlaten en onder te duiken. Hij maakte hem duidelijk dat deze beschieting als een waarschuwing diende gezien te worden. Er zouden immers geruchten hebben gecirculeerd dat uw echtgenoot de beelden van de bewakingscamera's had doorgegeven aan de autoriteiten. De volgende dag zouden jullie naar de oom van uw echtgenoot in de stad Barja zijn gegaan. Jullie zouden vervolgens ongeveer één jaar hebben verbleven in het huis van de oom van uw echtgenoot. In november 2017 zouden jullie hebben vernomen dat de dader van de moord was veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar. Op 17 oktober 2018 reisde u samen met uw echtgenoot en jullie zoontje legaal het land uit en jullie reisden via Addis Abeba en Brazilië naar Bolivië, waar jullie ongeveer vier nachten verbleven. Vervolgens reisden jullie terug via Brazilië en Spanje. In Spanje verlieten jullie de luchthaven en van hieruit reisden jullie via Frankrijk illegaal verder tot in België, waar jullie op 27 oktober 2018 aankwamen. Op 13 november 2018 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw UNRWA kaart, enkele medische attesten van uw zoontje B. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich volledig baseert op de aangehaalde problemen van uw echtgenoot. In hoofde van deze laatste werd de volgende beslissing genomen, dewelke eveneens van toepassing is op uw asiolverzoek:

(...)

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 12, eerste lid, a), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die

anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48, 55/2 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht. Tevens werpen verzoekende partijen een kennelijke beoordelingsfout op.

Verzoekende partijen vatten onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en een nota van UNHCR aan met een theoretische uiteenzetting over de toepassing, de doelstelling en de bewijsstandaard van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Vervolgens zetten verzoekende partijen over de actuele situatie van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) in het kamp Burj al Shamali het volgende uiteen:

“De mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen t.a.v. Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap nu kampt en door de politieke-en socio-economische situatie in Libanon.

De actuele financiële problemen van UNRWA hebben een impact op de kwaliteit van haar bijstand en de mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht nu en in de toekomst nog te vervullen.

UNRWA werd in 2018 geconfronteerd met de meest ernstige financieringscrisis in haar geschiedenis. Door de financieringscrisis van UNRWA bestaan er twijfels dat de bijstand van UNRWA in de toekomst nog zal kunnen worden voortgezet.

Wat de veiligheidssituatie in het kamp Burj al Shamali betreft werd geen informatie toegevoegd in het administratief dossier. Toch bevat het administratief dossier een COI FOCUS van 31 januari 2019 over de veiligheidssituatie in het Kamp Ayn Al-Hilwah maar geen specifieke informatie over het kamp waar verzoekers verbleven.”

Met betrekking tot de door hen neergelegde stukken, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verzoekers hebben veel documenten voorgelegd, die bevestigen hun identiteit, herkomst, vluchtelingenstatus (UNRWA Kaart), zowel de medische problemen en veiligheidsproblemen die hen ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening worden gehouden met alle beschikbare bewijzen. Dit betekent dat ook met het schriftelijke bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijke bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid: zij moeten het schriftelijke bewijsstuk opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid, zodat het schriftelijke bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling.

In de zaak M.A. t. Zwitserland heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het volgende geoordeeld:

“(…)”

In dezelfde zin moet de beoordeling van de geloofwaardigheid van de materiële feiten van het asielrelaas volgens het UNHCR gebaseerd zijn op alle bewijselementen, dus niet alleen op de verklaringen van de verzoeker. Als zodanig is het UNHCR van mening dat de beoordeling van de geloofwaardigheid onjuist is als deze alleen wordt uitgevoerd op basis van de verklaringen van de verzoeker, zonder rekening te houden met betrouwbare documenten die materiële elementen van het relaas kunnen aantonen.

Zelfs wanneer de verklaringen niet als geloofwaardig worden beschouwd, moeten de autoriteiten rekening houden met de voorgelegde schriftelijke bewijsstukken, aangezien die op zich al voldoende kunnen zijn als bewijs dat het door de verzoeker gelopen risico wel degelijk reëel is. Zo heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak I. t. Zweden als volgt geoordeeld:

“(…)”

*Dit vinden we terug in de rechtsleer, namelijk in de bewering van Hathaway dat "an individual can be untruthful and still be a Convention refugee":
"(...)"*

In casu hebben verzoekers ter staving van hun verhaal schriftelijke bewijzen voorgelegd, namelijk gerechtelijke en politiedocumenten en ook aangiften van de beschieting van de winkel.

Deze documenten tonen materiële elementen van het relaas aan en hebben een voldoende bewijskracht.

Ten eerste betwist het CGVS de authenticiteit van deze documenten niet. Het moet opgemerkt worden dat zij verschillende garanties van authenticiteit bieden, zoals data, stempels, handtekeningen en hoofdingen.

Ten tweede lijkt het normaal dat verzoekers alleen kopieën van deze documenten hebben, de originelen blijven in handen van hun auteurs. In België zou het precies hetzelfde zijn wat aangiften of officiële politierapporten.

Ten derde registreren de politierapporten en aangiften de feitenverklaringen van de verzoeker maar of het incident het gevolg is van het doorgeven van de camerabeelden aan de autoriteiten dit was het doel van het onderzoek en de plicht van de onderzoekers om het te bewijzen. Het is dan begrijpelijk dat de politierapporten deze verband niet vermelden.

Ten einde zijn de feiten die tot het voorval leidden in overeenstemming met de objectieve context in de Palestijnse kampen. Inderdaad wordt de situatie gekenmerkt door "gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling" (zie de motivatie van de bestreden beslissing, p. 5 en ook COI Focus, Libanon, veiligheidssituatie, p. 30).

Zoals gesuggereerd aan het einde van het gehoor, zijn de perceptie van de gebeurtenissen en de herinneringen van de twee verzoekers na het incident niet identiek, zonder dat dit verschil in perceptie de geloofwaardigheid van hun verklaringen aantast.

Artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

b) de door de verzoeker (...) overgelegde documenten".

Om de hierboven genoemde redenen zijn verzoekers van mening dat het CGVS deze wettelijke bepaling heeft geschonden."

Verzoekende partijen wijzen voorts op de gezondheidsproblemen van eerste verzoeker en hun zoon B., en betogen daarover het volgende:

"Er moet opgemerkt worden dat het CGVS deze problemen volledig minimaliseert.

Ten eerste beweert het CGVS in een gestereotypeerde formule dat

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Integendeel hebben ze medische elementen kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. De verzoeker kan niet langer dan een uur stil zitten vanwege zijn ernstige rugklachten. Het gehoor bij het CGVS zonder specifieke steunmaatregelen (!) was daarom een fysieke uitdaging voor hem.

Ten tweede heeft verzoekster de gezondheidsproblemen van haar zoon en man expliciet vermeld en haar angst uitgedrukt over hun adequate behandeling in het geval van terugkeer naar het kamp :

(...)

(zie de notities van haar onderhoud, p. 6).

Als uniek antwoord op deze elementen geeft het CGRA aan dat "deze motieven geen uitstaans hebben met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. Voor dergelijke elementen dient u de geëigende procedure van de medische regularisatie te volgen".

Dit antwoord is niet relevant in het geval van UNRWA geregistreerde vluchtelingen.

De vraag is niet of de medische problemen geen uitstaans hebben met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie maar of dergelijke elementen "omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten" vormen.

Het CGVS heeft de inzet van de zaak ten onrechte geanalyseerd.

Inderdaad stelt UNHCR in haar "Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection", 2013" dat haar positie gelijkaardig is aan deze van het Hof van Justitie in El Kott. Ze stelt dat "om welke reden dan ook is opgehouden" niet restrictief geïnterpreteerd mag worden. UNHCR stelt dat deze zinsnede o.a. behelst: "any objective reason outside the control of the person concerned such that the person is unable to (re-)avail themselves of the protection or assistance of UNRWA. Both protection-related as well as practical, legal or safety barriers to return are relevant to this assessment."

Het CGVS stelt verder dat verzoekers niet aan de hand van de nodige stukken kunnen staven dat de medische bijstand van UNRWA niet afdoende was maar tegelijkertijd produceert het CGVS informatie die de gedeeltelijke aard van deze medische bijstand van UNRWA bevestigt: "partial coverage of the cost of secondary and tertiary health care" (COI Focus, Palestinian territories – Lebanon, UNRWA Financial crisis and impact on its programmes, p. 8).

Verzoeker produceert een nieuwe medische attest waarbij de kosten van chirurgie worden geschat op \$ 14.000 (stuk 9). Gelet op zijn lage inkomsten (notities van zijn onderhoud, p. 6) en de gedeeltelijke overname van medische kosten door UNRWA, zou het voor hem onmogelijk zijn om de kosten van een dergelijke operatie te dragen."

Verzoekende partijen concluderen als volgt:

"In tegenstelling tot wat het CGVS beweert blijkt het asielrelaas van verzoekers bij het CGVS coherent met de context van geweld tussen islamitische groeperingen in het kamp van Burj al Shamali en met de constante druk en intimidatie dat islamitische groeperingen op de gewone burgers zetten.

Het is ook niet betwistbaar dat verzoekers een oprechte inspanning geleverd hebben om hun verzoek te staven, met veel schriftelijke stukken, in de zin van artikel 48/6 §4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien werd hun bijzondere kwetsbaarheid, gerelateerd aan hun UNRWA-vluchtelingenstatus en hun gezondheidstoestand, niet voldoende in overweging genomen.

Om al deze reden pasten verzoekers de vluchtelingenstatus te verlenen."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden een attest van de psycholoog van het kind van verzoekende partijen (stuk 3), een medisch attest van Dr. Saba (stuk 4), twee medische attesten van Dr. Hanotiau (stukken 5 en 6), een medisch attest van Dr. Bechet (stuk 7), een medisch attest van Dr. Dechenne (stuk 8), een document, getiteld "UNRWA – action slip" (stuk 9), en medische attesten van Libanese artsen (stuk 10) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 29 augustus 2019 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een medisch attest van Dr. D'Harcour van 8 april 2019 (stuk 11, i), een medisch attest van Dr. Tang van 3 mei 2019 (stuk 11, ii) en een medisch attest van Dr. Salem van 12 augustus 2019 (stuk 11, iii) neer.

2.2.3. Op 9 september 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij zij de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019 voegt en refereert aan de COI Focus "*Libanon – De veiligheidssituatie*" van mei 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze deze bepalingen *in casu* geschonden zouden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers slechts in algemene zin dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 57/6 geeft de commissaris-generaal de bevoegdheid om, zoals *in casu*, de vreemdeling van de vluchtelingenstatus uit te sluiten en hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.3.3.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Bijzondere procedurele noden

Verzoekende partijen gaan niet akkoord met de beoordeling van de commissaris-generaal dat er in hun dossier onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit voor hen een bijzondere procedurele nood kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zij wijzen op de rugklachten van eerste verzoeker zoals blijkt uit de door hen bijgebrachte medische documenten en stellen dat het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zonder specifieke steunmaatregelen voor hem een fysieke uitdaging was daar hij vanwege zijn rugklachten niet langer dan een uur kan stil zitten.

De Raad merkt op dat uit de gegevens in het administratief dossier en de medische attesten die verzoekende partijen bijbrachten niet blijkt dat eerste verzoeker zich omwille van zijn rugklachten niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te

herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS, evenals uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat eerste verzoeker in staat was om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en dat hij op geen enkel moment kenbaar heeft gemaakt dat hij omwille van rugpijn niet langer kon stilzitten of dat hij, wanneer nodig, niet de mogelijkheid zou gekregen hebben om af en toe recht te staan. De medische attesten die verzoekende partijen bij het verzoekschrift en de aanvullende nota voegen, bevestigen de medische problemen van eerste verzoeker en het gegeven dat hij hiervoor medicatie krijgt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van eerste verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties, en dat zijn rugklachten van die aard zijn dat zij een negatieve invloed hebben gehad op de behandeling en de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoekende partijen in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat eerste verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen. De Raad is van oordeel dat eerste verzoeker in staat was om de nuttige elementen van zijn verzoek om internationale bescherming correct aan te brengen tijdens een persoonlijk onderhoud bij de betrokken asielinstanties.

2.3.5. De motieven van de bestreden beslissing

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat (A) eerste verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) eerste verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) eerste verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door eerste verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aanzet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) de medische problemen van eerste verzoeker en zijn zoon niet uitstaans hebben met één van de vijf criteria van het Verdrag van Genève, dat (iv) uit informatie in het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (v) er geen redenen zijn om aan te nemen dat eerste verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Shamali erbarmelijk kunnen zijn, uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) eerste verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster zich volledig baseert op de aangehaalde problemen van haar echtgenoot en dat de beslissing die voor hem werd genomen eveneens van toepassing is op haar asielverzoek, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.6. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekende partijen verklaren van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, opgegroeid te zijn in het vluchtelingenkamp Burj al Shamali in Libanon en geregistreerd te zijn bij UNRWA. Verzoekende partijen verklaren dat er op 6 augustus 2017 in de nabijheid van de winkel die eerste verzoeker uitbaatte een ruzie plaatsvond tussen twee groepen mensen. Deze ruzie zou geëscaleerd zijn tot er een moord werd gepleegd. Naar aanleiding van deze moord zouden de volgende dag de beelden zijn opgevraagd van de bewakingscamera van de winkel van eerste verzoeker. Hij zou deze beelden hebben bezorgd maar ook een bewijs hebben gevraagd dat hij deze op hun uitdrukkelijk verzoek diende te bezorgen. Diezelfde avond nog zou de winkel van eerste verzoeker beschoten zijn geweest. Een vriend van hem, een zekere N. a. S., zou eerste verzoeker die nacht hebben komen verwittigen over wat er gebeurd was en zou aangeraden hebben aangifte te doen van deze beschieting en vervolgens het vluchtelingenkamp te verlaten en onder te duiken. Hij zou eerste verzoeker duidelijk hebben gemaakt dat deze beschieting als een waarschuwing gezien moest worden, nu er geruchten circuleerden dat eerste verzoeker de beelden van de bewakingscamera's had doorgegeven aan de autoriteiten. De volgende dag zouden verzoekende partijen naar de oom van eerste verzoeker in de stad Barja zijn gegaan, in wiens huis zij vervolgens ongeveer één jaar verbleven zouden hebben. In november 2017 zouden verzoekende partijen vernomen hebben dat de dader van de moord was veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar. Op 17 oktober 2018 reisden verzoekende partijen samen met hun zoontje legaal het land uit.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de Kwalificatierichtlijn sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoekende partijen voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekende partijen van toepassing was.

In casu is de vraag aan de orde of de uitsluitingsgrond van artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoekende partijen van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatie-richtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al hebben zij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekende partijen van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het Hof stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève moet worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissingen overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden vastgesteld dat verzoekende partijen een aantal verklaringen aflegden die de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas sterk ondermijnen en dat verzoekende partijen onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd die verder de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas ondermijnen. In de eerste bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Vooreerst verklaarde u dat er 's morgens vroeg op 6 augustus 2017 een gevecht plaatsvond in de nabijheid van uw winkel. Die ochtend werd de moord gepleegd. De volgende dag overhandigde u de bewakingsbeelden aan de autoriteiten en later diezelfde avond werd uw winkel beschoten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 17-18). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u evenwel dat de moord op 6 augustus omstreeks 17.00 uur plaatsvond. U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen. U antwoordde hierop dat het gevecht 's morgens vroeg was begonnen en dat het uiteindelijk pas rond 17.00 uur 's avonds was uitgemond in een moord (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 32-35). Dit is evenwel in strijd met uw eerdere verklaring dat de moord al 's ochtends plaats vond. Bovendien is het evenzeer opmerkelijk dat de autoriteiten niet zouden hebben ingegrepen als er zich werkelijk gedurende de hele dag gevechten zouden hebben voorgedaan tussen twee families. U werd op dit laatste gewezen. U antwoordde dat de veiligheidscomités bij dergelijke conflicten tussen machtige families niet durven op te treden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 32-36). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen, temeer daar ook uit uw verklaringen blijkt dat de Libanese autoriteiten heel efficiënt en doortastend hebben opgetreden naar aanleiding van deze moord, aangezien deze enkele maanden later reeds leidde tot een veroordeling van de dader tot een gevangenisstraf van zeven jaar.

Evenzeer opmerkelijk in dit verband is dat u weliswaar directe getuige zou zijn geweest van het gevecht en van de moord, maar dat u desondanks niet zou zijn verhoord om uw verklaringen af te nemen in dit verband. U lichtte toe dat er heel veel getuigen waren gelet op het grote aantal aanwezige voetgangers

en burgers (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 117). Deze uitleg kan niet overtuigen. Volgens uw verklaringen is men bij u persoonlijk komen aankloppen om de beelden van uw bewakingscamera op te vragen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat men niet naar uw getuigenis zou hebben gevraagd wanneer bleek dat u alles heeft zien gebeuren.

Vervolgens legden jullie flagrant tegenstrijdige verklaringen af in verband met de vraag wanneer u uw echtgenote op de hoogte bracht van het incident waarbij uw winkel werd beschoten. Uzelf verklaarde dat een vriend u die nacht is komen verwittigen over hetgeen er was gebeurd. Uw echtgenote zou niets gemerkt hebben van het bezoek van deze vriend aangezien zij aan het slapen was. De volgende dag in de morgen zou u aangifte hebben gedaan van het incident maar tegen uw echtgenote zou u gezegd hebben dat u naar uw werk vertrok. Toen u korte tijd later terugkwam, zou u uw echtgenote hebben gezegd dat jullie dienden te vluchten. U zou nog steeds niets gezegd hebben tegen uw echtgenote omdat u haar niet onnodig ongerust wilde maken. Toen uw echtgenote onderweg in de bus vroeg naar de reden voor jullie plotse vertrek zou u nog steeds niets gezegd hebben tegen haar omdat u vreesde dat ze anders onderweg zou instorten, zo stelt u (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 120-144). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij de volgende ochtend al meteen door u op de hoogte was gebracht van het nieuws van de beschieting van uw winkel. Zij verklaarde eveneens op de hoogte te zijn geweest dat u aangifte was gaan doen van dit incident bij het lokaal politiekantoor. Dit is hoogst opmerkelijk. Uw echtgenote werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdige verklaringen. Zij ontkende evenwel dat ze pas op de hoogte gebracht was van het incident in verband met de winkel toen jullie al in Barja waren aangekomen (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 35-52). Deze flagrant tegenstrijdige verklaringen ondermijnen in sterke mate jullie beider geloofwaardigheid.

U verklaarde verder aangifte te hebben gedaan van de beschieting van uw winkel. Ter staving hiervan legde u een kopie voor van deze aangifte. Afgezien van het feit dat het hier slechts een kopie betreft, rijst de vraag hoe het mogelijk is geweest dat u in deze aangifte al kon verwijzen naar de vaststelling van de omvang van de door u opgelopen schade aan de winkel door een medewerker van het volkscomité, gelet op het feit dat het schietincident zich de avond ervoor had voorgedaan en uzelf in de vroege ochtend hiervan aangifte deed. Wanneer precies de medewerker van het volkscomité dan zou hebben opgetreden, is allerminst duidelijk. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

Een andere opmerkelijke vaststelling in dit verband is dat er nergens in de gerechtelijke documenten een verband gelegd wordt tussen enerzijds het doorgeven van de camerabeelden aan de autoriteiten en anderzijds het incident waarbij uw winkel zou zijn beschoten. Nochtans verklaarde u zelf tijdens het persoonlijke onderhoud dat dit verband er wel degelijk is (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 17 en vragen 38-40). Het is dan ook onbegrijpelijk dat u heeft nagelaten dit uitdrukkelijk te vermelden toen u aangifte deed van dit schietincident bij het veiligheidscomité (zie vertaling gerechtelijke stukken en aangifte: persoonlijk onderhoud, vragen 20, 27 en 31). U werd gevraagd of u zeker wist dat er een verband was tussen het vrijgeven van de camerabeelden en het schietincident op huis. U verklaarde dat het niet louter op een vermoeden van u was gebaseerd. U had immers in het kamp geruchten opgevangen dat men u in de benen zou schieten als u uw winkel opnieuw zou openen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 39-40). Zoals gezegd, is het dan onbegrijpelijk dat u dit verband niet hebt laten optekenen in de aangifte van dit schietincident."

Verzoekende partijen blijven in gebreke de voorgaande pertinente motieven, die deugdelijk zijn en allen grondslag vinden in het administratief dossier, op afdoende wijze te verklaren of te weerleggen.

Verzoekende partijen benadrukken dat zij gerechtelijke en politiedocumenten, evenals een aangifte van de beschieting van de winkel hebben voorgelegd ter staving van hun vluchtrelaas en dat de commissaris-generaal de authenticiteit van deze documenten niet betwist. Zij gaan er echter ten onrechte van uit dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. In casu blijkt dat de verklaringen van verzoekende partijen niet geloofwaardig zijn. Zo verklaarde eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aanvankelijk dat de moord 's ochtends werd gepleegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3), om kort daarna te stellen dat deze rond 17u00 plaatsvond (*ibid.*, p. 4). Het is evenmin geloofwaardig dat de autoriteiten eerste verzoeker niet als getuige hebben gehoord toen bleek dat hij het gevecht en de moord had zien gebeuren. De vaststelling dat verzoekende partijen onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met de vraag wanneer eerste verzoeker tweede verzoekster op de hoogte bracht van het incident waarbij de winkel werd beschoten, ondermijnt verder hun geloofwaardigheid. Verder is het niet aannemelijk dat eerste verzoeker in zijn aangifte al kon verwijzen naar de vaststelling door een medewerker van het

volkscomité van de omvang van de schade aan de winkel, nu het schietincident zich de avond ervoor had voorgedaan en eerste verzoeker zelf in de vroege ochtend hiervan reeds aangifte deed. Het feit dat eerste verzoeker bij de aangifte van het schietincident op zijn winkel heeft nagelaten zijn vermoeden te melden inzake het verband tussen dit incident en het doorgeven van de camerabeelden van de moord aan de autoriteiten, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partijen aangevoerde problemen.

In dit verband dient er nog op te worden gewezen dat verzoekende partijen niet betwisten dat hun verklaringen niet eensluidend zijn. Verzoekende partijen houden voor dat *“dit verschil in perceptie de geloofwaardigheid (niet) aantast”*. Met het louter minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheden brengen zij evenwel geen aanvaardbare of plausibele elementen aan die deze inconsistenties verklaren of weerleggen. De Raad benadrukt dat van verzoekende partijen mag worden verwacht dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun vluchtrelaas en de aanleiding waren tot hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf. Dat verzoekende partijen hiertoe niet in staat blijken te zijn, doet naar het oordeel van de Raad de geloofwaardigheid van de door hen aangevoerde problemen teniet.

Verder stellen verzoekende partijen dat het begrijpelijk is dat de politierapporten het verband met het doorgeven van de camerabeelden aan de autoriteiten niet vermelden. Zij lichten toe dat de politierapporten en aangiften enkel hun feitenverklaringen registreren, maar dat het onderzoek moet uitwijzen of het incident het gevolg is van het doorgeven van de camerabeelden. Verzoekende partijen kunnen in deze gekunstelde verklaring niet worden gevolgd. Zoals verzoekende partijen aangeven, dient een aangifte inderdaad om de feitenverklaringen van de betrokkene te noteren. Dit is een reden te meer waarom het onbegrijpelijk is dat eerste verzoeker heeft nagelaten uitdrukkelijk te vermelden dat er volgens hem een verband is tussen enerzijds het doorgeven van de camerabeelden en anderzijds het incident waarbij zijn winkel zou zijn beschoten. Eerste verzoeker was er immers van overtuigd dat dit verband er wel degelijk was (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 5). Verder onderzoek zou dan uitwijzen of dit daadwerkelijk zo is. Verzoekende partijen gaan er met hun betoog overigens volledig aan voorbij dat in de bestreden beslissingen de vraag wordt geuit hoe het mogelijk is dat eerste verzoeker in deze aangifte al kon verwijzen naar de vaststelling door een medewerker van het volkscomité van de omvang van de schade aan zijn winkel. Het schietincident had zich immers 's avonds voorgedaan en eerste verzoeker deed hiervan zelf in de vroege ochtend erna reeds aangifte. Wanneer precies de medewerker van het volkscomité dan zou hebben opgetreden, is allerminst duidelijk. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen, evenals de betrouwbaarheid van (de inhoud van) de door hen voorgelegde stukken.

Voorts volstaat verwijzen naar informatie waaruit blijkt dat de situatie in Palestijnse kampen gekenmerkt wordt door gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. De vrees voor vervolging en het risico op lijden van ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hiertoe in gebreke.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekende partijen is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoekende partijen aangebrachte elementen moet beoordelen, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf, en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekende partijen aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat dit onderzoek terdege is gebeurd. In het licht van bovenstaande motivering is de kritiek van verzoekende partijen dat geen rekening werd gehouden met de door hen bijgebrachte documenten, alsook hun verwijzing naar rechtspraak dienaangaande van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), niet dienstig.

Waar verzoekende partijen wijzen op de door hen neergelegde identiteitskaart en hun registratie bij UNRWA, merkt de Raad op dat deze betrekking hebben op hun identiteit en herkomst. Deze worden noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad in twijfel getrokken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de medische/psychische problemen van eerste verzoeker en zijn zoon, zoals deze blijken uit de bij het verzoekschrift en de aanvullende nota gevoegde medische attesten, dient erop te worden gewezen dat noch het CGVS, noch de Raad betwisten dat eerste verzoeker ernstige rugklachten kent en dat de zoon van verzoekende partijen met psychische problemen te maken heeft. Verzoekende partijen tonen echter niet aan dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie, medische zorgen en opvolging in Libanon, voor hen ontoereikend of onbestaande was of zal zijn. Zij beperken zich tot het citeren van een zinsnede uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" waaruit blijkt dat de kosten van de secundaire en tertiaire gezondheidszorg slechts gedeeltelijk gedekt worden en wijzen op de financiële situatie van UNRWA. Aldus slagen zij er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij in Libanon verstoken zullen zijn van de nodige medische zorgen en dan wel nog op een zodanige wijze dat eerste verzoeker en zijn zoon bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève zullen terechtkomen, dan wel in een humanitair klemmende situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM, temeer nu eerste verzoeker op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat hij in het verleden steeds toegang had tot medische zorgen verstrekt door UNRWA (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift nog het document "*UNRWA – Action Slip*" waarin geattesteerd wordt dat de kosten van chirurgie voor de rug van eerste verzoeker geschat worden op \$ 14.000. Uit het feit dat UNRWA slechts een gedeelte van deze kosten op zich zou nemen, kan evenwel niet blijken dat UNRWA niet de vereiste bijstand of bescherming kan bieden aan verzoekende partijen. Uit informatie die door verwerende partij werd bijgebracht middels een aanvullende nota van 9 september 2019 blijkt dat UNRWA tussenkomt voor gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg die wordt verstrekt door de ziekenhuizen van de Palestijnse Rode Halvemaan, privéhospitalen en welbepaalde overheidsdiensten (rechtsplegingsdossier, stuk 9, COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019, p. 10). Verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze aan dat UNRWA in gebreke is gebleven of zou blijven om de diensten en steun te verlenen waartoe het overeenkomstig zijn opdracht is gehouden.

Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 22, map met 'Landeninformatie', COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, en materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland en België de door hen beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van

zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn al-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met een loutere verwijzing naar de financiële problemen van UNRWA tonen verzoekende partijen niet aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de bijstand door UNRWA voor hen overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Verdrag van Genève "*om welke reden ook is opgehouden te bestaan*". Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA zijn opdracht niet meer kan vervullen.

Voorts blijkt uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoekende partijen brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partijen over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekende partijen niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil waardoor zij verhinderd werden de door UNRWA verleende bijstand te genieten, noch dat UNRWA, gelet op de huidige financiële, socio-economische en veiligheidscontext, niet langer in staat zou zijn om zijn opdracht naar behoren uit te voeren. De Raad besluit aldus dat verzoekende partijen, daargelaten de vraag of zij daadwerkelijk nood

hebben aan internationale bescherming, overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève dienen te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.3.7. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.7.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissingen erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Shamali erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Verzoekende partijen kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten of niet-overheidsactoren. In casu blijkt voorts dat u school heeft gelopen, meer bepaald in UNRWA scholen, en dit tot het derde middelbaar (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 58-62); dat u na uw lager middelbaar bent beginnen te werken op het landbouwbedrijf van uw familie en later in de bouw; dat u samen met uw vader vanaf 2012 een voedingswinkel uitbaatte dewelke u tot uw vlucht uit Libanon bent blijven uitbaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 71-75); dat u met deze winkel ongeveer 400 dollar per maand verdiende (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 80); dat u eigenaar was van een eigen huis dat u had laten bouwen op een stuk grond dat uw vader u had geschonken (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 81), dat u voor dit huis bij de verkoop slechts 12 000 dollar had bekommen omdat u op een snelle verkoop had aangestuurd (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 84); dat u toegang had tot medische zorgen verstrekt door UNRWA, maar dat u vond dat deze zorgen tekort schoten, zeker als het aankwam op operaties of de zorgen voor een ernstige ziekte aangezien volgens u de hulp van UNRWA zich slechts beperkte tot een terugbetaling van slechts 10 % van de totale kosten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 86). In verband met een hartoperatie voor uw vader gaf u aan dat 30 % van de kosten werden terugbetaald door UNRWA en 20 % door Fatah. De rest van de kosten zouden jullie hebben kunnen financieren door hulp van vrienden en kennissen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 96 en 97). Verder blijkt dat u geregeld een beroep kon doen op uw vader om in uw levensonderhoud te voorzien, waaruit blijkt dat er enige financiële marge bestond (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 92), en dat u de 12.000 dollar voor jullie reis naar België voor uzelf, uw echtgenote en jullie kind heeft kunnen financieren (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 85). Uit bovenstaande blijkt dat u wel degelijk in uw levensonderhoud kon voorzien en dat u zelfs een beroep kon doen op de medische bijstand van UNRWA voor uw medische problemen en die van jullie zoontje; dat deze medische bijstand, althans volgens uw verklaringen niet afdoende was, kan u niet staven aan de hand van de nodige stukken.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een

loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Bijgevolg moeten verzoekende partijen zelf concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en kunnen zij hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, maar dienen zij concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM lopen. Verzoekende partijen blijven hiertoe evenwel in gebreke.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Libanon zouden hebben gekend.

2.3.7.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In haar op 9 september 2019 neergelegde aanvullende nota bevestigt verwerende partij dit oordeel op basis van recentere landeninformatie en zet zij desbetreffend het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch

grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoekende partijen verwijten verwerende partij enkel specifieke informatie over de veiligheidssituatie in het kamp Ayn Al-Hilwah aan het administratief dossier te hebben toegevoegd en niets over de veiligheidssituatie in het kamp Burj al Shamali. Uit de stukken van het administratief dossier en de COI Focus waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, blijkt echter dat de veiligheidssituatie in alle Palestijnse kampen werd onderzocht. Na een grondige analyse oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat de huidige veiligheidssituatie in de Palestijnse kampen relatief kalm is en dat er over het algemeen geen burgers gevisieerd worden. Deze analyse wordt in de door verwerende partij overgemaakte aanvullende nota bevestigd. Verzoekende partijen brengen geen concrete en recente informatie bij waaruit kan blijken dat de in de bestreden beslissingen en aanvullende nota weergegeven beoordeling van de veiligheidssituatie in de Palestijnse kampen onjuist is, dan wel niet langer geldt. Aldus blijft de voorgaande analyse overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.7.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekende

partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

2.3.9. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partijen conform artikel 1, D van het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dienen te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoekende partijen voorts niet aantonen dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

2.3.10. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN